

BIJDRAGE NON NOBIS INTERNETCONSULTATIE WRS

INLEIDING

Non Nobis is een stichting die door het beheer van vastgoed verbetering in de wereld wil realiseren. Sinds 2014 richten we ons daarbij op verbetering in de sector van de prostitutie. We hebben hiertoe een model ontwikkeld waarin de positie van de sekswerker centraal staat. Een model dat succesvol kan zijn als meerdere publieke en private partijen samenwerken, met hetzelfde doel voor ogen: verbetering van de positie van sekswerkers.

In zo'n samenwerking kan Non Nobis de rol van investeerder / vastgoedeigenaar invullen. Dat geeft o.a. de mogelijkheid geldstromen te reguleren en ten gunste van de sekswerker aan te wenden. Dat maakt tevens de sector minder aantrekkelijk voor criminele elementen.

Op 15 oktober 2019 startte het Ministerie van Justitie en Veiligheid de consultatieronde over de Wet regulering sekswerk (Wrs). Onderstaande reactie op de voorgestelde Wrs is vanuit de optiek van Non Nobis als vastgoedeigenaar geschreven.

DOEL VAN DE WET

Non Nobis wil de positie van de sekswerkers verbeteren. Van alle sekswerkers. Dat betekent enerzijds het voorkomen en bestrijden van misstanden en uitbuiting. En evengoed het tegengaan van stigmatisering en maatschappelijke achterstelling van sekswerkers.

In de inleiding wordt als doel van de wettelijke regeling genoemd "*misstanden in de seksbranche te voorkomen of te verminderen*". Uit het wetsvoorstel blijkt dat die misstanden eng geïnterpreteerd worden. "*Onder misstanden wordt onder andere verstaan onveilige seks, onhygiënische en onveilige werkomgeving, gedwongen prostitutie, uitbuiting, verplichte drugs- of alcoholconsumptie op de werkplek, diverse vormen van geweld, en minderjarigen werkzaam in de branche.*"

Tegengaan van maatschappelijke misstanden wordt nergens actief bevorderd. Wel wordt getracht de negatieve effecten van de wet voor sekswerkers die geen slachtoffer zijn te beperken. Stigma wordt als probleem onderkend, terwijl instrumenten worden ingezet die dit stigma bevestigen en versterken.

Wij denken dat ook het bestrijden van de misstanden in enge zin vooral effectief is door sekswerk als normaal werk te behandelen. Speciale regulering van deze branche omdat deze extra kwetsbaar zou zijn, of omdat "*seksuele handelingen een fysieke inzet vragen die normaliter geen onderdeel is van een betaalde activiteit*" is een mager argument. Dat geldt ook voor geweld, terwijl het werken als militair of professioneel bokser niet aan een vergunning verbonden is.

Als er al gekozen wordt voor specifieke regelgeving voor de sector van seksuele dienstverlening zou die een breder doel moeten dienen. Beperking tot het voorkomen en bestrijden van slechts een deel van de misstanden doet geen recht aan de verantwoordelijkheid voor **alle** burgers in Nederland. Zulke wetgeving dient ook de bestrijding en voorkoming van maatschappelijke misstanden tot doel te hebben.

NON NOBIS

VERGUNNINGSPLICHT VOOR ALLE PROSTITUEES

VERGUNNINGSEISEN

Alle prostituees worden verplicht te beschikken over een individuele, persoonsgebonden prostitutievergunning. Het betreft een persoonsgebonden vergunning die in het hele land geldig is. Om een vergunning te verkrijgen moet de sekswerker:

- a. De leeftijd van 21 jaar hebben bereikt
- b. In Nederland mogen verblijven
- c. Te beschikken over een telefoon die zij tijdens het werk bij zich heeft
- d. Niet onder dwang staan
- e. Voldoende zelfredzaam zijn

De toetsingscriteria voor de zelfredzaamheid onderstrepen het stigma van waaruit de wet is beschreven: *“eerste keer werken in de prostitutiebranche of al ervaring met het werk, familie en vrienden in Nederland, huisvesting prostituee en met wie de prostituee hier eventueel woont, vervoer naar werk, motivatie beroep, relatie, indicatoren dwang en uitbuiting, taalvaardigheid, kennis van rechten en plichten, gezondheid en verstandelijk vermogen.”*

Alleen de vergunningseis op zich werkt al stigmatiserend. En wat nu eigenlijk zelfredzaamheid is wordt niet duidelijk dat zal moeten gaan blijken uit *“nog op te stellen ministeriële regeling, waarin criteria zullen worden opgenomen die relevant zijn voor de beoordeling van de zelfredzaamheid”*. Sekswerkers zelf zijn in deze optiek niet in staat een oordeel over zichzelf te geven. Opnieuw stigmatiserend.

Daarnaast opent de opsomming van factoren de deur naar willekeur. Ze zijn bijzonder lastig te toetsen. Die toets is alleen een momentopname. Dat deze toets betrekkelijk weinig waarde heeft blijkt ook verderop in het wetsvoorstel. Exploitanten kunnen niet volstaan met het vertrouwen op de verleende vergunning. Ze moeten zelfstandig dezelfde factoren nogmaals toetsen.

Aan de vergunningsverlening is een centrale registratie verbonden. Over de inrichting daarvan hieronder meer. De Memorie van Toelichting (MvT) onderkent het hieraan verbonden gevaar: *“Indien prostituees onvoldoende vertrouwen hebben in de beveiliging van het systeem en bang zijn dat hun gegevens op straat komen te liggen, kan dit ertoe leiden dat ze juist de illegaliteit in gaan met alle risico's voor veiligheid en gezondheid van dien. Dit zou bijzonder onwenselijk zijn en een tegengesteld effect bereiken van wat beoogd wordt.”*

Daarmee wordt de huiver van sekswerkers jegens de overheid ernstig onderschat of genegeerd. Zeker bij buitenlandse vrouwen is het vertrouwen in de overheid beperkt. Vooral die vrouwen zullen er dus voor kiezen zich niet te registreren. Momenteel ervaren sekswerkers immers regelmatig bij (grens)controles dat ambtenaren weten welk werk ze doen.

Zelfs als dat ten onrechte zou zijn bestaat huiver voor registratie. Dat kan sekswerkers er van weerhouden zich te laten registreren. De MvT stelt: *“Een uitgangspunt is tevens dat legaal aanbod in beginsel illegaal aanbod tegengaat, de zogeheten kanalisatiegedachte. Daarbij wordt aangenomen dat als er een legaal en betrouwbaar aanbod bestaat, er niet langer aanleiding is voor klanten om te kiezen voor een illegaal aanbod met alle daarmee samenhangende onwenselijkheden en onzekerheden.”* Een registratie zal gezien de huiver bij de sekswerkers niet tot deze kanalisatie leiden.

Werken zonder vergunning wordt strafbaar. De maximale straf is een boete van € 20.500,-. Sekswerkers die tijdens hun werk slachtoffer zijn van een misdrijf zullen niet snel naar de politie gaan. Dat zet de deur open voor personen die van deze situatie gebruik willen maken. Pooiers (de echte dan) kunnen hun slachtoffers voorhouden dat ze vervolgd worden als ze zich bij de politie melden.

NON NOBIS

Uit vrees voor vervolging zullen sekswerkers ook huiverig zijn contact te zoeken met hulpverleners. Dat geldt zeker voor buitenlandse sekswerkers die de weg in de Nederlandse instanties minder goed kennen

We begrijpen de noodzaak de misstanden in enge zin te voorkomen en te bestrijden. De nadelen in de vorm stigmatisering en ondergronds gaan uit (on)terechte huiver voor registratie werken hier niet aan mee. Integendeel.

Dit doel kan wel bereikt worden door het faciliteren aan een brede sector van seksuele dienstverlening binnen de geldende arbeidswetgeving. Juist die facilitering ontbreekt. Verplicht vergunnen van sekswerk is alleen mogelijk bij garantie van voldoende mogelijkheden het werk vergund te doen.

Strafbaarstelling van het werken zonder vergunning maakt dat sekswerkers niet snel contact met de politie en hulpverlening zullen zoeken.

VERKRIJGING EN GEBRUIK VAN DE VERGUNNING

We zien de vergunningsplicht als ineffectief en stigmatiserend. Uitgaande van een keuze deze in onze ogen onjuiste weg te bewandelen zien we in de uitwerking een aantal keuzes die de nadelige effecten enigszins beperken. En ook een aantal problematische keuzes.

Met de vergunning mag de prostituee in heel Nederland werken. Ze kan de vergunning naar keuze aanvragen in één van de 12 tot 18 gemeenten die hiervoor worden aangewezen. Het hoeft dus niet in de woon- of werkplaats. Dit helpt de sekswerker haar anonimiteit te bewaren.

De burgemeester van de gemeente waar de sekswerker de vergunning aanvraagt neemt binnen twee weken een beslissing. Met mogelijk een verlening van nog eens twee weken. Normaal is dat bij overschrijding van die termijn een aangevraagde vergunning geacht wordt verleend te zijn (de zogenaamde 'positieve fictie'). Dat geldt voor deze vergunning niet. Wat de burgemeester de mogelijkheid geeft willekeurig lang te doen over een besluit. Omdat er 12 tot 18 gemeenten expliciet voor deze taak aangewezen zijn lijkt die kans niet groot. Toch vinden wij dat hier de sekswerker tegen willekeur beschermd moet worden.

Tegen het niet verlenen van de vergunning staat beroep open conform de Algemene wet bestuursrecht (Awb). Het is de vraag of in die beroepsgang de anonimiteit van de sekswerker afdoende gewaarborgd is.

Met de vergunning mag de prostituee thuis werken. *“Het is gemeenten niet toegestaan binnen lokaal beleid specifieke uitzonderingen te maken met betrekking tot zelfstandig werkende prostituees ten opzichte van andere vormen van zelfstandig thuiswerken.”* Wij lezen dat zo dat in het bestemmingsplan geen bepalingen mogen worden opgenomen die thuiswerk verbieden. Het betekent bovendien dat er geen grond is om de met toezicht belaste ambtenaren de bevoegdheid toe te kennen om een woning binnen te treden zonder toestemming van een zelfstandig werkende prostituee. Dit is voor veel sekswerkers een verbetering.

In het verleden waren er gemeenten die sekswerkers buitensporige leges vroegen voor een vergunning. De Wrs bepaalt terecht *“dat de aanvrager van de vergunning geen kosten (leges) in rekening worden gebracht.”*

NON NOBIS

Binnen de op zich redelijke werkwijze van vergunningsverkrijging vraagt de bescherming van de sekswerker tegen willekeur en inbreuk op de anonimiteit aandacht. Dat verlaagt de drempel om een vergunning aan te vragen.

Het feit dat gemeenten thuiswerk – mits vergund – niet meer mogen verbieden is winst. Terecht betaalt de sekswerker geen leges voor de vergunning.

LANDELIJK REGISTER

INHOUD VAN HET REGISTER

Er komt een landelijk register van alle afgegeven prostitutievergunningen. In dat register staan van alle vergunningen de volgende gegevens:

- a. het burgerservicenummer (bsn) van de prostituee;
- b. het nummer van de telefoon, die gebruikt wordt ten behoeve van de werkzaamheden als prostituee;
- c. de gemeente waar de vergunning is verleend;
- d. de datum waarop de vergunning is ingeschreven in het register;
- e. de datum waarop de vergunning vervalt;
- f. aantekeningen van toezichthouders n.a.v. hun bevindingen bij controles.

In het register worden dus niet de naam, adres en woonplaats opgenomen. Mochten de gegevens onverhoopt 'op straat' komen te liggen zal het niet eenvoudig zijn om deze te herleiden tot concrete personen. De aantekeningen van toezichthouders lijken het meest kwetsbaar. Dit is een behoorlijke bescherming van de privacy van de sekswerker.

TOEGANG TOT HET REGISTER

Er zijn diverse functionarissen die toegang hebben tot het register. Om gegevens toe te voegen en/of te raadplegen. Deze activiteiten worden gelogd, zodat achteraf zichtbaar is wie de gegevens heeft bekeken. Toegang hebben:

- a. Ambtenaren die de vergunning verlenen. Die mogen uitsluitend gegevens invoeren die betrekking hebben op die vergunning. Dus verlenen, wijzigen en intrekken. Raadplegen van b.v. de gemaakte aantekeningen kan niet.
- b. Alleen door de gemeente aangewezen toezichthouders mogen het register raadplegen en aantekeningen maken. Dat mogen niet zijn de ambtenaren die de vergunning verlenen. Politieambtenaren hebben geen zelfstandige toegang tot het register; voor zover zij zijn aangewezen als toezichthouder, is de toegang tot die taak beperkt.
- c. Exploitanten krijgen een afgeschermd omgeving om te controleren of bsn en vergunningsnummer van een sekswerker overeenstemmen. Meer dan die nummers zien ze niet.
- d. Iedereen (klanten, derden etc.) kan checken of een vergunningsnummer (b.v. uit een advertentie) hoort bij een geldige vergunning. Daarmee is niet te checken of het vergunningsnummer ook hoort bij de betreffende sekswerker. Niet duidelijk wordt hoe de sekswerker het vergunningsnummer aan de klant communiceert. Bij een advertentie is dat duidelijk. Maar hoe gaat dat achter het raam, in de club op straat of escort?

NON NOBIS

Indien een toezichthouder een prostituee aantreft die geen geldige vergunning blijkt te hebben, kan hij in het register op bsn zoeken of deze prostituee al eerder is aangetroffen. Een toezichthouder kan daarmee theoretisch elk willekeurig bsn invoeren om te kijken of dit toevallig een sekswerker betreft. Omdat ongeoorloofd raadplegen van het register een ambtsmisdrijf is lijkt dit risico beperkt.

“De gegevens in het register zijn niet openbaar, en worden niet gekoppeld aan andere systemen, zoals van de Belastingdienst of de Kamer van Koophandel.” Dit is uiteraard belangrijk. Zie de gevaren van systemen als Systeem Risico Indicatie (SyRI) voor de privacy. Het niet koppelen van het register aan dergelijke systemen is niet in de wettekst opgenomen. De vrees voor koppeling is reëel omdat de MvT al stelt *“Niet alleen de gemeente en de politie, maar ook de Belastingdienst, de Arbeidsinspectie en de GGD kunnen een belangrijke rol spelen bij de handhaving.”*

De toegang tot het register is beperkt, zowel t.a.v. de raadpleger als t.a.v. de zichtbare gegevens. Objectief gezien schept dit redelijke borging van de privacy van de sekswerker. Dat laat onverlet dat er subjectieve huiver zal zijn.

Het niet aan andere registers koppelen van gegevens uit een register dat het unieke bsn bevat dient wettelijk verankerd te zijn.

STATISTISCHE INFORMATIE VERZAMELEN

Zoals gezegd zien wij de vergunningsplicht en bijbehorende registratie als ineffectief en stigmatiserend. Als daar desalniettemin voor gekozen wordt ontstaat de mogelijkheid statistische informatie over de populatie van sekswerkers te verzamelen. Al beperkt zich dat tot de sekswerkers die de aan registratie verbonden risico's als laag inschatten en zich dus laten registreren, het kan nuttige informatie opleveren.

Van de sekswerkers die een vergunning aanvragen kunnen anoniem een aantal gegevens geregistreerd worden. Die gegevens mogen uiteraard niet gekoppeld zijn aan concrete personen en ook niet aan het vergunningsnummer. De statistische gegevens zijn dus in het geheel niet herleidbaar naar individuele sekswerkers. Te denken valt aan gegevens als: gender, leeftijd, nationaliteit, genoten opleiding, werkervaring / jaren, mobiliteit en mogelijk meer. Welke gegevens nuttig zijn kan overlegd worden met belangenorganisaties van sekswerkers, beleidsmakers, hulpverlening, politie en justitie.

De eerste registratie levert de nulmeting op. Bij elke verlenging van de vergunning kunnen de gegevens opnieuw gevraagd worden. Gegevens ouder dan 5 jaar worden verwijderd. Die sekswerkers zijn niet meer actief of hebben een nieuwe vergunning aangevraagd. Zo is ook voortschrijdend een redelijk beeld van de actieve sekswerkers te verkrijgen.

Registratie biedt de mogelijkheid anonieme statistische informatie te verzamelen.

VERGUNNINGSPLICHT VOOR DE EXPLOITANTEN

VERKRIJGING EN GEBRUIK VAN DE VERGUNNING

Om de ongewenste verschillen tussen gemeenten tegen te gaan, wordt een algemene vergunningplicht voor het uitoefenen van een seksbedrijf geïntroduceerd. Er is voor gekozen om die vergunningplicht niet louter te binden aan een inrichting, maar primair aan de activi-

NON NOBIS

teit 'het uitoefenen van een seksbedrijf'. Daarmee zal het optreden uniformer worden en ook van toepassing zijn op alle niet-locatie gebonden prostitutiebedrijven.

De Wrs beschrijft een groot aantal redenen waarbij aan de exploitant een vergunning **moet** worden geweigerd. Daar zitten een aantal logische bij zoals ouder dan 21 jaar en niet onder curatele staan.

Daarnaast een aantal gronden die een exploitant mogelijk minder geschikt maken, maar niet per definitie diskwalificeren, zoals:

- de exploitant of de beheerder is ontzet uit het ouderlijk gezag of de voogdij;
- de exploitant of de beheerder onherroepelijk is veroordeeld voor een gewelds- of zedendelict of voor mensenhandel;

En tot slot een aantal gronden die de deur naar willekeur wagenwijd open zetten:

- in enig ander opzicht van slecht levensgedrag is;
- redelijkerwijs moet worden aangenomen dat de feitelijke toestand niet met het in de aanvraag vermelde in overeenstemming zal zijn;
- redelijkerwijs moet worden aangenomen dat de aanvrager in strijd zal handelen met aan de vergunning verbonden beperkingen of voorschriften;
- er aanwijzingen zijn dat voor of bij de exploitant personen werken of zullen werken die, indien het prostituees betreft, nog niet de leeftijd van 21 jaar hebben bereikt, indien het overige personen betreft, nog niet de leeftijd van 18 jaar hebben bereikt, slachtoffer zijn van mensenhandel of verblijven of werken in strijd met het bepaalde bij of krachtens de Vreemdelingenwet 2000.

Op een aanvraag voor een exploitatievergunning wordt binnen twaalf weken beslist met de mogelijkheid van twaalf weken verlenging. Samen bijna een half jaar. Dat is al lang.

Daarboven komt dat net als bij de vergunningsaanvraag voor de sekswerker ook hier bij het na 24 weken niet beslissen niet automatisch een vergunningsverlening volgt. Een besluit kan dus 'eindeloos' op zich laten wachten. Bij de vergunning voor de sekswerker is dat risico beperkt, omdat het gaat om vergunningsverlening door 'dedicated' gemeenten. Een exploitatievergunning kan verleend worden door iedere gemeente. Dan is lokale huiver voor het onbekende, of morele weerstand een reële mogelijkheid.

Het aan een vergunning binden van het exploiteren van een seksinrichting is logisch. Een landelijk uniform stelsel wenselijk. De toetsingscriteria en de aanvraagprocedure laten te veel ruimte voor lokale willekeur.

OVERIGE BELEMMERINGEN

NULOPTIE

Het wordt gemeenten mogelijk gemaakt om te kiezen voor een zogeheten nuloptie voor prostitutiebedrijven. Gemeenten zijn gehouden een expliciete belangenafweging te maken bij hun keuze voor de nuloptie, en te bezien of daartoe moet worden overgaan ter bescherming van de openbare orde, de woon- en leefomgeving, of de veiligheid en gezondheid van prostituees en klanten.

De MvT stelt: "*Vraag en aanbod van prostitutie zullen immers altijd blijven bestaan. Bij een totaal verbod in een ruim gebied zal de illegale prostitutie naar verwachting toenemen, terwijl goed geregelde legale mogelijkheden naar verwachting een illegaal aanbod zullen terugdringen.*" Toch wordt op geen enkele manier geborgd dat de nuloptie niet zal leiden tot ondergronds sekswerk.

NON NOBIS

“Het gemeentelijk beleid moet gemotiveerd kunnen worden vanuit enkele objectiveerbare belangen, zoals het belang van de openbare orde of van de woon- en leefomgeving.” Niet duidelijk is hoe een gemeente die kiest voor een nuloptie zonder een expliciete belangenafweging wordt gecorrigeerd. En bovendien kan een gemeente die wel vergunningen beschikbaar heeft de benutting daarvan frustreren door planologische maatregelen.

Er is onvoldoende geborgd dat er voldoende vergunningen verleend kunnen worden om een volwaardige legale sector te scheppen. De illegale sector wordt feitelijk gefaciliteerd. Het is noodzakelijk gemeenten te verplichten voldoende vergunningen ter beschikking te stellen en voor de benutting ervan het planologisch kader te scheppen.

ZWARE VERANTWOORDELIJKHEID

“Het is een exploitant verboden een prostituee voor of bij zich te laten werken indien hij het ernstige vermoeden heeft of redelijkerwijs zou moeten hebben dat de prostituee gedwongen wordt te werken als prostituee.” Dat geldt dus ook voor een sekswerker met vergunning. De exploitant moet dit *“zo spoedig mogelijk melden bij ambtenaren, aangesteld voor de uitvoering van de politietaak”*. Zo niet, dan is hij zijn vergunning kwijt.

Dat *“zo spoedig mogelijk”* is risicovol. Als de exploitant in plaats van te melden zijn relatie (dienstverband, opting in, verhuur werkplek) zo spoedig mogelijk beëindigd, zonder zijn vermoeden te melden, is hij veilig. Die keuze is snel gemaakt.

Een exploitant die melding maakt van (mogelijk) gedwongen prostitutie door een vergunde sekswerker moet worden beloond i.p.v. het risico te lopen te worden gestraft.

POOIERVERBOD 2.0

In mei 2018 startte het ministerie van J&V de internetconsultatie over het zogenaamde pooierverbod. Dit wetsvoorstel is – terecht – ingetrokken. Het pooierverbod wordt nu opnieuw in de Wrs geïntroduceerd.

Alleen het woord ‘pooierverbod’ benadrukt al weer de in het begin genoemde beperkte visie achter dit wetsvoorstel. Een pooier is volgens Van Dale: *“een man die leeft van de inkomsten van prostituees die voor hem werken”*. Deze wet stelt iedereen die (mogelijk door onoplettendheid) iets levert aan een onvergunde sekswerker daarmee gelijk. Een slechte start voor het verkrijgen van draagvlak.

De opzet van de Wrs is er op gericht te voorkomen dat betrokkenheid bij illegale prostitutie loont. Door de term ‘pooierverbod’ lijkt het hier te gaan om het voorkomen van betrokkenheid die ten koste van de sekswerker gaat. Die betrokkenheid is echter al strafbaar, daarvoor is deze wet niet nodig. In samenhang met de vergunnings- en registratieplicht kon de werkelijkheid wel eens anders zijn.

Er zullen sekswerkers zijn die om welke reden dan ook er voor kiezen onvergund te werken. Betrokkenheid bij die sekswerkers wordt strafbaar. Behalve *“activiteiten van hulpverleners zoals artsen, welzijnswerkers en geestelijk verzorgers”*. En *“reguliere werkzaamheden van bijvoorbeeld advocaten en middenstanders”*. Dat laatste is een lastige definitie: hoe is dat voor een middenstander die seksspeeltjes of condooms verkoopt? Zijn dit *“gedragingen de kern van de illegale prostitutie raken”*?

NON NOBIS

Deze opzet zal er toe leiden dat onvergunde sekswerkers uitsluitend kunnen functioneren binnen een circuit waar men bereid is buiten de wet te opereren. Dat drijft sekswerkers die – b.v. uit (initiële) huiver voor het registratiesysteem – in de handen van criminele partijen.

Het verbod om diensten te verlenen aan onvergunde sekswerkers werkt averechts zolang het vergunde circuit nog niet door de meeste vrijwillig werkende sekswerkers als voldoende veilig wordt beleefd. Nu invoeren werkt averechts, is op zijn best prematuur, en mogelijk overbodig.

CONCLUSIES

1. Het wetsontwerp kiest een onjuist vertrekpunt, namelijk de veronderstelling dat sekswerkers niet zelfredzaam zijn tenzij het tegendeel is bewezen. Hiermee wordt het stigma op sekswerk bevestigd en versterkt.
2. De registratie zit technisch goed in elkaar. Dat neemt het stigmatiserende karakter ervan niet weg. Veel problematischer nog is dat sekswerkers vanuit dit stigma en angst voor een onbetrouwbare overheid zich veelal niet zullen registreren.
3. De registratie biedt de mogelijkheid op anonieme basis statistische informatie over de vergund werkende sekswerkers te verzamelen.
4. Terwijl het wetsontwerp onvergund werken verbied ontbreekt elke stimulans te komen tot een voldoende gevarieerd en gespreid aanbod van vergunde werkplekken.
5. Exploitanten ontnemen geen zekerheid aan de vergunning van een sekswerker.
6. Gemeenten kunnen aanvragen voor een exploitatievergunning op nogal willekeurige gronden weigeren dan wel de beslissingstermijn eindeloos rekken.
7. Het zeer ruim geformuleerde pooierverbod dwingt onvergunde sekswerkers in de richting van criminele partijen.

Dit wetsontwerp maakt het lastig om vergund te werken. Zowel voor sekswerkers als voor exploitanten. Het biedt daarentegen grote kansen voor criminele partijen om in het gat te springen.

Verbetering van de sector kan effectieve door het stimuleren van een eerlijke, veilige en transparante werkomgeving.